

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 2 lutego 2017r. Sąd Rejonowy w Kutnie oddalił powództwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo - akcyjnej w W.

przeciwko J. P. o zapłatę kwoty 2908,50zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżył go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

- art. 233§1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności źródeł dowodowych w sposób dowolny z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów;

- art. 505³² §1 k.p.c. poprzez uznanie, że powód nie zgłosił dowodów na poparcie swoich twierdzeń, podczas gdy dowody były zgłoszone w pozwie;

- art. 224 §1 k.p.c. poprzez zamknięcie rozprawy mimo niedostatecznego wyjaśnienia sprawy;

- 60 k.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że strona pozwana ujawniła skutecznie w postaci elektronicznej swoją wolę zawarcia umowy pożyczki, zgodnie z przepisami dotyczącymi zawierania umów na odległość.

Ponadto powód wnioskował o dopuszczenie na etapie postępowania apelacyjnego dowodu w postaci wiadomości wysłanej do pozwanego po utworzeniu Profilu Klienta na stronie internetowej jako dowód tożsamości numeru pożyczki wskazanej w pozwie z numerem wskazanym w przelewie kwoty 0,01 zł.

Wskazując na powyższe skarżący wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2908,50zł zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej, liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za obie instancje;

ewentualnie wnosił o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu Rejonowego stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku. Sąd Okręgowy na podstawie art 381 k.p.c. pominął jako spóźniony dowód zgłoszony przez powoda dopiero na etapie postępowania apelacyjnego, bowiem nie było przeszkód aby powód ten dowód przedstawił w postępowaniu przez Sądem I instancji.

Przechodząc do omawiania zarzutu apelacyjnego polegającego na naruszeniu przepisów prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej w miejsce swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego

polegającego na jednostronnej ocenie materiału dowodowego, to należy podnieść wbrew zarzutom skarżącego, że Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje bowiem swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. W razie tylko pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie tej swobody oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Tego rodzaju uchybień, co wynika z przedstawionych wyżej rozważań, nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu Rejonowego, zaś argumenty apelującego nie wykazały, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny przedłożonych przez powoda dowodów. Prawidłowo Sąd I instancji ustalił, że powód nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność, że strony zawarły w dniu 13.04.2015r umowę pożyczki o nr (...) przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość zgodnie z ustawą o kredycie konsumenckim. Należy podnieść, że twierdzenia powoda zawarte w apelacji jakoby numer pożyczki nr (...) był tożsamy z nr (...), który jest numerem rejestracyjnym są gołosłowne. Należy podnieść, że powód na powyższe okoliczności nie zaprezentował żadnego dowodu poza własnymi twierdzeniami. Zgłoszony w postępowaniu apelacyjnym dowód również tych wątpliwości nie wyjaśnia, bowiem w przedmiotowym e - mailu mowa jest o nr pożyczki (...). Ponadto należy zważyć, że dowód przelewu na konto powoda kwoty 0,01zł (k.28) pochodził z daty 24.01.2013r., dotyczył wprost umowy pożyczki (...) (tak zapisane było w potwierdzeniu przelewu) i nadany miał numer transakcji (...). Brak jest jakichkolwiek dowodów na zawarcie umowy o nr (...). Tym samym niezasadny jest również zarzut apelacyjny naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 505³² §1 k.p.c. .

Co się zaś tyczy zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 224§1 k.p.c. to należy uznać go również za niezasadny. Należy podnieść, że gospodarzem procesu cywilnego jest powód, który – kierując do sądu określone żądanie – ma obowiązek wykazać jego zasadność. Nie czyniąc tego naraża się na negatywne konsekwencje procesowe. Ciężar wykazania okoliczności, z których strona powodowa wywodziła skutki prawne spoczywał zgodnie z art. 6 k.c. na niej. Strona powodowa nie wykazała w odpowiednim momencie inicjatywy dowodowej. Trzeba pamiętać, że powód trudni się profesjonalnie działalnością gospodarczą, której standardy wymagają zachowania pełnej dokumentacji dotyczącej konkretnej wierzytelności i zaprezentowania jej Sądowi w sposób nie budzący wątpliwości, zwłaszcza w odniesieniu do konsumenta. Skoro powód tego nie uczynił naraził się na nie uwzględnienie powództwa.

Również niezasadny jest zarzut naruszenia art. 60 k.c. Co prawda powód załączył dowód w postaci kserokopii umowy odnawialnej pożyczki jednakże należy zważyć, że przedmiotowa umowa jest standardowym drukiem umowy, nie zawierała numeru ani podpisu pozwanego. Jak wynika z jej postanowień stanowiła kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 roku, Nr 126, poz. 715). Powód nie załączył również potwierdzenia doręczenia pozwanemu samej umowy, a co więcej, również dowodów doręczenia wezwań do zapłaty. Z załączonych dowodów nie wynika, że kwoty z dokonanych przez powoda wypłat zostały przekazane na konto pozwanego. W tej sytuacji należy skonstatować, iż powód nie wykazał faktu zawarcia z pozwanym umowy pożyczki w dniu 13.04.2015r. o nr (...), na którym to opiera roszczenie sformułowane w pozwie. Sąd Rejonowy prawidłowo odniósł się do materiału dowodowego zaprezentowanego przez powoda i uznał, że twierdzenia powoda budzą uzasadnione wątpliwości w zakresie żądania objętego pozwem. W konsekwencji żądanie pozwu podlegało oddaleniu, jako nie udowodnione.

Sąd Okręgowy uznał, że zasadnie Sąd Rejonowy nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, bowiem budziły one uzasadnione wątpliwości w zakresie żądania i dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. art. 505¹⁰ §1 i 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.